

Rom 4, 22

22: Derfor ble det også regnet ham til rettferdighet.

Nå vender Paulus tilbake til sitt hovedemne: Rettferdiggjørelsen ved tro. Allerede to ganger tidligere i kapitlet (v. 3 og 9) har han sagt at det var ved tro Abraham ble rettferdiggjort. Det er viktig å legge merke til at Paulus nå vil tilbake til dette på nytt. Og grunnen er tydelig: I versene 18-21 er det talt om Abrahams faste tro. Paulus vil nå ikke risikere at noen skal tro han avslutter med å lære at Abraham ble rettferdiggjort på grunn av noe han kunne bevirke, f. eks. hans faste tro. At Paulus bruker tilføyelsen "derfor ble det også regnet ham til rettferdighet", for på nytt å vende oppmerksomheten mot hovedemnet, ser vi av de versene som følger (23-25).

Overfor slike ord må en alltid holde klart for seg hva det var Abrahams tro var grunnet på, altså løftets innhold. Vi vet at løftets innhold var den Frelseren som ble lovet, og at Abraham var en av disse troende i den gamle pakt som "ventet på Israels trøst", som trodde på det første løftet om kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode (1Mos 3: 15). Og disse løftene var fornyet spesielt til ham med disse ordene: "I deg skal alle jordens slekter velsignes". Kristus taler også klart om hva Abrahams tro var opptatt med, når han sier: "Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag. Og han så den og gledet seg" (Joh 8: 56). Med alt dette klart i minne, blir meningen i verset vårt denne: Det var den Frelseren som var lovet, Abrahams tro klynget seg til. Det var dette troen var opptatt med og levde på. Og dette trodde han så visst og fast, at selve troen, eller noen annen form for egen fortjeneste, ikke kom på tale som noen rettferdighet innfor Gud. Han trodde så fast på denne kommende Forløseren, derfor ble det også regnet ham til rettferdighet. Men dette er utførlig omtalt under v. 3.

Dessuten må vi huske på at den store hovedsaken i dette og forrige kapittel er denne: Bli mennesket rettferdiggjort på grunn av noe det selv er eller utretter, eller skjer det av nåde ved tro? Ut gjennom kapitlet har Paulus stadig stilt motsetningene opp mot hverandre. Allerede i v. 2-3: vår fortjeneste og troen. I v. 4: plikt og nåde. I v. 5: gjerningene og troen. Og i v. 16 sier han uttrykkelig: "Derfor fikk han løftet ved tro, for at det kunne være av nåde". Er det så fremdeles noen som vil kunne påstå at Paulus her skulle mene at det er selve troen, og at den var så fast og sikker, som bevirket at Gud rettferdiggjorde Abraham? Paulus har jo altså selv satt opp troen som motsetning til våre gjerninger/fortjeneste. Og når troen bare er å ta sin tilflukt til nåden, og leve på den (v. 16), så kan meningen bare være det vi allerede har sagt: Bare fordi Abraham trodde på løftet som talte om Kristus, slik at troen var en tro på Kristus, så heter det at han ble rettferdiggjort ved tro.

Rom 4, 23-24

23 og 24: Men ikke bare for hans skyld er det skrevet at det ble tilregnet ham. Det er skrevet også for vår skyld som skal få rettferdigheten tilregnet, vi som tror på ham som oppvakte Jesus, vår Herre, fra de døde,

Her sier altså Paulus at alt det som er fortalt i Skriften om Abrahams rettferdighet, ikke bare er noe som gjelder ham. Det er skrevet og skal forkynnes som et budskap som gjelder alle mennesker. Apostelen vil hindre den tanken at denne veien til rettferdiggjørelse var gitt bare for Abraham, og forklarer her at det tvertimot var den samme troens vei for alle folk til alle tider. Første gang vi finner et klart uttrykt vitnesbyrd i Skriften om hvordan en synder rettferdiggjøres, er akkurat dette om Abraham. Riktignok hadde andre mennesker, helt fra verden ble til, blitt rettferdiggjort på samme måte. Men budskapet om Abrahams rettferdiggjørelse ved tro, er første gang vi finner det uttalt med så utvetydige ord i Skriften. Og så legger vi altså merke til at første gang Bibelen beskriver en synders rettferdiggjørelse, så sies det uttrykkelig at det skjer ved en tilregning, og at det mottas bare ved troen. Må nå hver eneste én merke seg dette!

Det er skrevet også for vår skyld som skal få rettferdigheten tilregnet, når også vi tror på Kristus. Må vi da ikke bare la andre tro og frelse sin sjel, mens vi selv fortapes til evig fordømmelse! Med disse ordene: "for vår skyld" inkluderer Paulus alle mennesker som til alle tider, inntil den siste dag, kommer til å søke Guds nåde. Også for vår skyld, din og min, er det skrevet at rettferdigheten skal tilregnes oss, såvel som Abraham, bare vi går samme veien som han, troens vei i Kristus alene.

Vi som tror på ham som oppvakte Jesus, vår Herre, fra de døde. Her omtales Gud bare som han som oppvakte Jesus fra de døde. Men dette er ikke noen "tilleggsegenskap" hos Gud, som Paulus likesom bare benytter her, i tråd med hva han nylig har talt om at Abraham trodde at Gud kunne "gjøre de døde levende", og dermed oppfylle løftet om et tallrikt avkom, uavhengig av hans og Saras utdødde legemer. Nei, grunnen til at Paulus bruker denne betegnelsen, er at det nettopp er dette vår tro må hvile på, for at vi kan bli rettferdiggjort: At Gud oppreiste Kristus fra de døde. Det ser vi klart av neste vers. Den som skal bli frelst ved troen, må ikke bare tro på en allmektig Gud, men nettopp på at Kristus ble oppvekt fra de døde, dvs. tro på evangeliet og dets budskap om Kristi død og oppstandelse.